

Скарбничка

КОНКУРС
КРАСИ 3

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

ДЕ РАКИ ЗИМУЮТЬ? 6

БІЛИЙ КІНЬ 8

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH 9

ЯК ВИНИКЛА
ПОШТА? 10

ГАРБУЗ І КАБАЧОК

Селянин посадив на городі гарбуз і кабачок. Овочі зійшли й почали швидко рости. На городі було високе дерево, під яким селянин поставив високі палиці, щоб гарбуз і кабачок вилися по них. Кабачок негайно ж учепився своїми вусиками за палицю й почав обмотувати її. А Гарбуз відвернувся від палиці – він захотів піднятися вище за Кабачка й обвив високе дерево. Кабачок побачив, як високо піднявся Гарбуз, і попередив його:

– Дорогий брате, навіщо ти так високо заліз на дерево? Під час сильного вітру там дуже небезпечно. Коли в тебе будуть плоди, їм доведеться висіти в повітрі без будь-якого захисту. Вітри колихатимуть їх, дощ намочить, і ти не будеш спокійним. Я порадив би тобі не лізти на дерево, а витися краще поряд зі мною. Поміркуй гарненько.

– Даремно ти непокоїшся за мене, братику! Дерево високе й міцне, я заберуся по ньому до самої його вершини, і звідти

мені буде видно увесь білий світ! Усі захоплюватимуться мною, хвалитимуть мене й заздритимуть мені! До того ж тут більше сонця, свіжий прохолодний вітерець, не те що в тебе там – сиро й темно...

Довго овочі перемовлялися, але так і залишилися кожен при своїй думці. Гарбуз продовжував підійматися по дереву дедалі вище. Він розпустив своє широке листя, зацвів, і незабаром з'явилися в нього плоди. Великі, важкі, вони звисали з дерева, і їх було добре видно здалеку. Кабачок теж розрісся, і в нього теж з'явилися плоди. Але їх ніхто не помічав.

Одного разу Гарбуз звернувся до Кабачка:

– Друже, подивися, як у мене тут весело! Я бачу подорожніх на дорозі й човни на ріці, а коли дме вітерець, він колише мене, як у човні. Усі милуються моєю красою! Тут так добре, так приємно, як ніде інде! Підіймайся й ти до мене, будемо разом веселитися.

А Кабачок відповів Гарбузу:

– Дорогий брате, не сердься на мене, але я не хочу туди. Я не люблю залежати від когось. Хоч я й не посідаю такого високого становища, як ти, але міцно тримаюся на своєму стеблі. Мені тут не страшні ні вітер, ні буря, ні дощ.

Настала осіння пора. Подули сильні вітри, полили дощі. Плоди Гарбуза гойдалися на вітрі й ледве трималися на дереві. Гарбуз злякався й закричав:

– Брате Кабачку, урятуй мене, будь ласка! Вітер і дощ змучили мене... Я зовсім сили не маю й зараз упаду...

А Кабачок у відповідь:

– Я давно радив тобі не сподіватися на чужі сили й попереджав, чим закінчиться твоя витівка. А тепер... як же я можу тобі допомогти?

Доки овочі говорили, раптом налетів сильний вихор, зірвав гарбуза, кинув його об землю, і він розбився вщент...

Загадкова осінь

Як йдеш по листю жовтому, хрусткому,
Здається, ніби в казку завітав.
Не хочеться тоді іти додому,
У парку так гуляв би і гуляв.
Усе те ніби в щедрість обмакали
Й добра покапали туди,
А потім ще й розмалювали
В яскраві, теплі кольори.
На озеро прозоре, глибоченьке
Верба пустила листячко своє,
Й воно, неначе човники маленькі,
Пливе собі по озері й пливе.

Соломія Вітка

БЛОКПОСТ

Стоп!
Перевірка
документів

2

ЯК РАК-САМІТНИК СОБІ ДРУГА ШУКАВ

7

ПЛАВУЧІ ГАРБУЗИ

10

БЛОКПОСТ

Інна Сосняк

У Захара й Остапа татусі в теробороні. Вони чергують на блокпості за селом. Хлопцям дуже хочеться, щоб татусі взяли їх на блокпост, але не можна: охорона держави від ворогів – надто серйозна справа, і дітям там не місце.

Здалеку хлопці бачили великі бетонні блоки, обкладені мішками з піском та вкриті маскувальною сіткою. Біля них – озброєні чоловіки, що зупиняють кожен автомобіль і перевіряють документи в усіх, хто проїжджає тією дорогою. Поряд з блокпостом, біля дороги, викопані глибокі траншеї та бліндаж, накритий зверху величезними колодами.

– Тут усе так укріплено, що ворог нізащо не пройде. А зробимо також блокпост! – запропонував Захар.

– Чудова думка! На нашій невеликій дорозі біля лісу! Будемо допомагати теробороні виявляти диверсантів, перевірятимемо документи в усіх незнайомих, – підхопив ідею Остап.

Вибрали гарне місце: з одного боку ліс, а з іншого –

крутий пагорб. Притягли старі автомобільні покришки, для маскування наклали зверху гілля. На листі фанери написали: «Стоп, перевірка документів».

– Справжній блокпост, – усміхнувшись, промовила тітонька Люба, коли вела козу на випас.

– А тепер потрібно зробити бліндаж. Якщо буде дощ чи обстріл, сховаємося в ньому, – сказав Захар.

– Викопавмо його в пагорбі: це і дах, і стіни водночас. А землю наберемо в мішки й укріпимо наш блокпост, – запропонував Остап.

Захар побіг за лопатами, а Остап приніс мішки. Хлопці завзято взялися до справи, і незабаром у пагорбі з'явилася велика «нора», а на узбіччі дороги – мішки із землею.

– Остапе, ти побіжи за мотузками, щоб зав'язати мішки, а я почергую на блокпості, – сказав Захар.

– Чому ж? Може, навпаки? – обурився Остап.

– Я більше копав, а отже,

більше втопився, – наполягав Захар.

– А я тягав мішки на дорогу й теж втопився, – не здавався Остап.

Спалахнула сварка. У бій пішли образи, а згодом і кулаки.

– Хлопці, припиніть бійку, інакше покличу тероборону! – почули друзі голос тітоньки Люби, що саме поверталася з козою додому.

Розчервоніли Захар й Остап, завмерли на місці.

– Так ми ворога не переможемо, – додала сусідка й, похитавши головою, пішла далі.

– Бе-е-е-е-е! – зробила свій висновок коза.

– Навіть коза з нас насміхається, – отямився Захар.

Сонечко сідало за обрій, ставало холодно.

– Пропоную завтра вранці прийти сюди з теплими речами, а я прихоплю мотузку для мішків, – сказав Остап. – А ще: не сварімося більше...

– Разом до перемоги! – вигукнув Захар.

– Тепер це наше правило! – підхопив Остап.

УВАЖНО РОЗГЛЯНЬ ПОШТОВІ
МАРКИ, ЗНАЙДИ КОЖНІЙ ПАРУ
Й РОЗФАРБУЙ ЗА ЗРАЗКОМ.

ЗНАЙДИ ОЛІВЕЦЬ СЕРЕД КНИГ.

ЮНІЙ ДОСЛІДНИК

Тобі знадобляться:

- тарілка;
- вода;
- сірники;
- шматочок цукру;
- шматочок мила.

1. Налий у тарілку трохи води. Опустив в неї кілька сірників так, щоб вони плавали поряд. Поспостерігай – нічого не відбувається.
2. Потім на середину тарілки поклади шматочок мила або краплину рідкого мийного засобу. Сірники відразу відпливуть до краю.

Сірникові перегони

Наукове пояснення

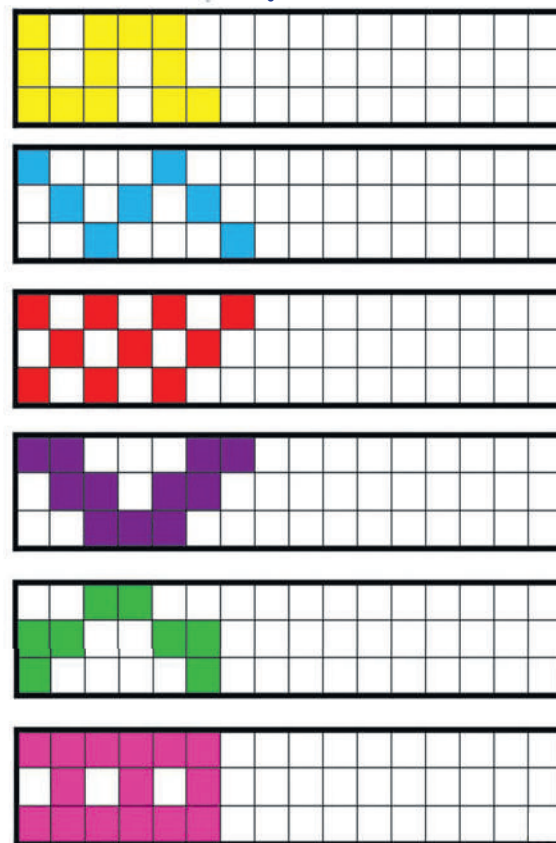
Молекули води притягуються одна до одної. Через це на поверхні утворюється тоненька плівка. На ній і лежать сірники. Мило цю плівку розриває, тому сірники починають «розбігатися».

3. Повторимо дослід, але цього разу зі шматочком цукру. Розташуй сірники на воді подалі один від одного й поклади на середину рафінада.

Сірники почнуть поступово зближатися. Усе через те, що цукор вбирає воду й виникає рух.

ПРОДОВЖ ЛОГІЧНИЙ ЛАНЦЮЖОК.

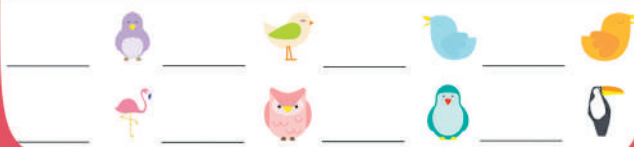

ЗНАЙДИ 12 ВІДМІННОСТЕЙ.

ЗНАЙДИ ДВА ОДНАКОВИХ ГАРБУЗИ.

ПОЛІЧИ.

Ірина Кратко

КОНКУРС КРАСИ

(притча)

У давнину жили на світі птахи. Їх було багато, і всі були дуже різні.

Одні високо літали, інші гарно співали, одні любили морозну зиму, інші – спекотне літо. Деякі не вмili літати, але так швидко бігали, що їх не могли наздогнати навіть люті хижаки. Кожен птах мав особливе оперення і власну справу. Вони будували гнізда, створювали сім'ї, шукали їжу, виховували пташенят, загалом турбот вистачало на всіх.

І ось настанала весна. Що то була за пора! Сонечко світило, вітерець шурхотів молодим листям на деревах, квіточки ніжилися під весняними променями, комахи весело перелітали з квітки на квітку, збираючи пилок, усе живе прокидалося й раділо відродженню.

Одного з таких весняних днів птахи виконали всю заплановану роботу, якої було не так і багато завдяки сприятливій весні, і побачили, що робити вже нічого. Часу було вдосталь, і їм захотілося придумати щось цікавеньке. Ідей було багато, але несподівано вирішили ухвалити пропозицію Півня, який мав гучний голос, носив строкатий яскравий одяг і був відомим вискоккою. Він запропонував обрати найгарнішого з птахів. Звісно, Півень вважав, що оберуть саме його за яскраве вбрання і дзвінкий голос. І хоч його думкою ніколи особливо не цікавилися, пропозиція всім сподобалася. Вирішили оцінити красу кожного птаха й вибрати найкращого. Переможця мали визначити спільним голосуванням.

Усі були в захваті, і тільки мудра Сова похитала головою й промовила: «Нерозумна витівка! Кожен птах гарний по своєму. Обрати найкращого неможливо, ні до чого доброго це не приведе». Але хто ж послухає стару Сову, коли довкола стільки радості, приятелів і вільного часу, що хочеться стрибати й веселитися?

Конкурс минув успішно. Усі

були щасливі. Найгарнішим птахом обрали Павича за його пишне вбрання та величну ходу. Усім захотілося відразу стати павичами й бути такими ж яскравими та значущими. Веселощі тривали. Птахи водили хороводи й співали складену відомим поетом Дроздом пісеньку:

«Ми співаємо з ранку до ночі,

Нам усім зрозуміло і ясно: Бути павичем хочу, бути павичем хочу,

Адже павич – це просто прекрасно!»

І раптом сталося диво! Усі птахи перетворилися на павичів: і могутні орли, і веселі жайворонки, і серйозні дятли, і неспокійні сойки, і солов'ї, і горобці, і чайки, і качки, і лебеді – усі, усі, усі... Це було щастя для всіх! Щастя до глибокої ночі.

Уранці першим прокинувся Шишкар. «Добре було б поспіяти», – подумав він і потягнувся за шишкою, що лежала неподалік. Як завжди, тицьнув її дзьобом – а зась! Дзьоб у шишкарів вигнутий, спеціально влаштований для зручного розгортання шишок. Але ж він учора перетворився на павича, а павичі ніколи шишок не споживали. Нарешті Шишкар виколупав зернятко й ледве віддихався, настільки важко це було зробити.

«Йой, – у розпачі подумав птах, – що ж ми, нерозумні, наробили? Як же я тепер житиму, як зможу прогодуватися сам і прогодувати сім'ю? Навіщо я погодився стати павичем? Адже насправді всередині я залишився тим, ким був завжди, – шишкарем. А де ж моя дружина, де пташенята? Як мені впізнати їх, якщо всі вони тепер на вигляд однакові?» І похнюплений Шишкар пішов на галявину, де збиралися птахи, що вже усвідомили свою жажливу помилку.

Орел не зміг, як завжди, піднятися в небо й осягнути пильним поглядом свої володіння. Дятлові не вдалося зле-

тіти на дерево, не кажучи вже про те, щоб видобути з-під кори личинку. Качка ледь не потонула в озері, адже павичі плавати не вмюють. Соловей замість ранкової пісні видав дивні скрипучі звуки. І тільки Півень гордо крокував галявиною. Він ніколи особливо не замислювався над життям і взагалі не зрозумів, чому вранці впав зі знайомого паркану, не встигнувши навіть кукурікнути.

Птахів охопила паніка. «Що ж нам робити?» – лунало звідусіль. І хтось запропонував звернутися до мудрої Сови. Вона була єдиною, хто не брав участі у вечірньому безумстві й залишився собою.

– Отакої, – сказала мудра Сова. – Тепер ви на власному досвіді відчували, до чого призводять нерозумні бажання й необдумані вчинки. Ви створені різними, кожен має свою мету й свій шлях. І ось це по-справжньому чудово! Орел наділений силою, щоб ширятися в небесах і підтримувати лад у пташиному царстві. Соловей має голос, щоб кожен, хто чує, міг насолодитися прекрасним співом. Сова вирізняється мудрістю для настанов молодим, ще не навченим птахам. І навіть Півню надане яскраве вбрання і дзвінкий голос, щоб він бадьорим кукуріканням сповіщав усіх про початок нового дня.

На жаль, я не можу повернути вам колишню подобу. Мені це не до снаги. Але є Той, Хто може все! Вам допоможе лише ваш Творець. Бог творить справжні дива. Ви всі – Його створіння, Його діти. Доброта Його безмежна. Хоч і через недолугість ви оступилися, Він зрозуміє, зцілить, спрямує. Просіть Бога – і, я впевнена, Він створить диво й поверне вам колишню подобу. Тоді ви житимете довго й щасливо, прославляючи Творця.

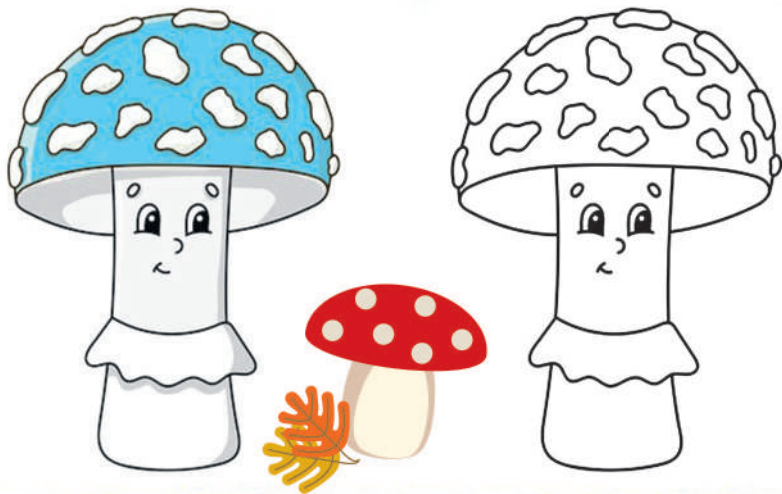
Птахи звернулися до Всевишнього. І Він почув їх!

БЛАКИТНИЙ МУХОМОР

1 ЗАВДАННЯ

Розфарбуй малюнок за зразком.

Під старою березою виріс мухомор. Чимало їх у лісі з'явилося – високих, тонконогих, із червоними капелюшками. А в цього, що під березою виріс, капелюшок був блакитний. Лісові мошки й комашки, метелики й гусениці, побачивши новий мухомор, дивувалися.

– Красень! – промовив Метелик. – Пів дня живу на білому світі, а вперше блакитний мухомор бачу. Іншого такого, мабуть, і немає в лісі.

– Справді, – підтвердила Гусениця, – це єдиний. Я знаю, мені з моєї гілки видно далеко.

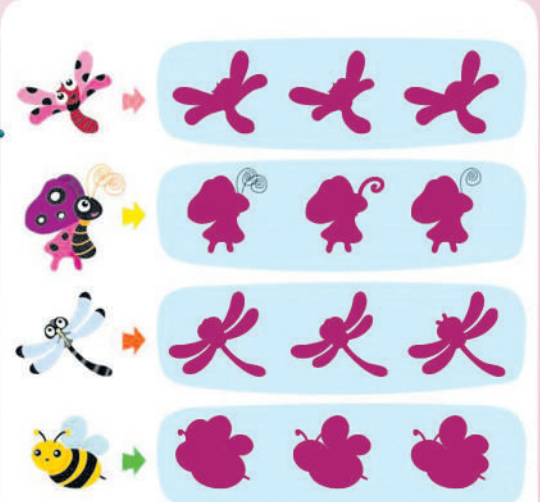
2 ЗАВДАННЯ

Знайди відповідну тінь кожної комахи.

Комахи полетіли на болото запросити старого Комара подивитися на чудернацький мухомор. Хоч і ніколи було Комару, але полетів до берези. Побачив гриб, задзижжав від здивування.

– Може, братці, це й не мухомор зовсім? Чи не гриб над усіма грибами? Раптом втрутилася Муха:

– Хто-хто, а я вж-ж-ж-е всюди побувала, багато чого бачила. Це справді гриб над усіма грибами.

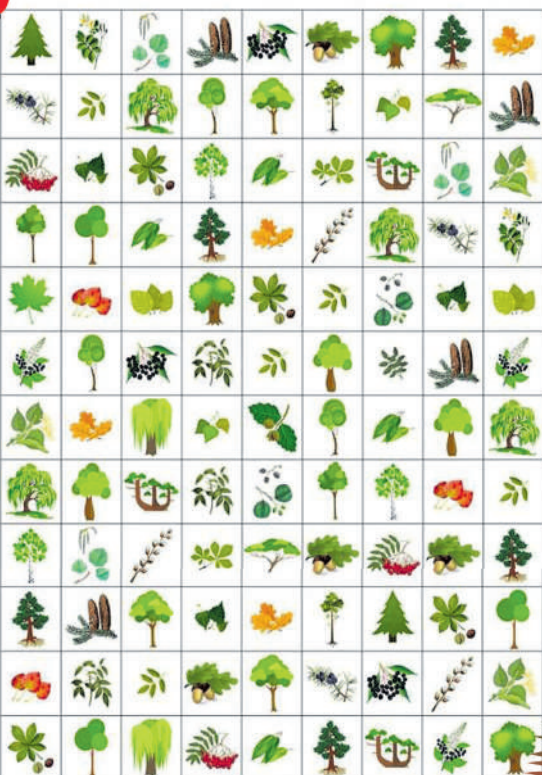
3 ЗАВДАННЯ

Знайди два однакових грибочки.

Наслухався блакитний мухомор похвал про себе й подумав: «Який же я справді гарний! Найкращий гриб у лісі! Недаремно я блакитним виріс. Он під осикою скільки мухоморів із червоними капелюшками. І всі їх оминають. Ні метелики, ні мушки, ні комашки їх знати не хочуть, а біля мене кружляють. І старий Комар з болота заради мене прилетів. Я найкращий! Одне погано – я расту під березою, а вона мене від сонця закриває. Якби я ріс на узліссі, то й сонце побачило б, який я красень».

Знайди три берези.

4 ЗАВДАННЯ

І почав мухомор тягнутися вгору. Що вище тягнувся, то тоншою ставала його ніжка. – Куди тягнешся, нерозумний грибе? – запитала береза. – Інші гриби від сонця в тінь ховаються. Грузді й боровики по капелюшок у землі сидять. – Я найкращий, найгарніший! Я – гриб над грибами! – гордо відповів блакитний мухомор. – Хочу показати себе сонцю, а ти мене гілками закриваєш. – Гаразд, – прошепталася береза. – Нехай буде по-твоєму. І гілки над мухомором прибрала.

5 ЗАВДАННЯ

Скористайся кодом, поданим у таблиці, і розшифруй біблійний вірш.

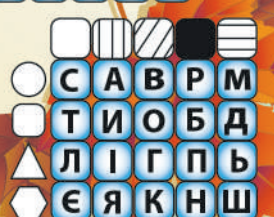
Побачило сонце мухомор, почало його припекати. – Ох, як спекотно! – поскаржився блакитний гриб. – Прикрий мене, березо, бо я скоро згорю! – Та ні, друже. Отримуй те, що хотів! – відповіло дерево. Зморщився мухомор від сонця, почорнів, почав хилитися до землі. Його тонка ніжка не витримала і зламалася. І ніхто не впізнав його: ані старий Комар, ані Муха-зеленуха, ані Гусениця. А через день він згнив.

Ось що буває з тими, хто нічого не вартий, а багато про себе думає.

За оповіданням Івана Шутова

Якова 4:6

ХТО ВИНЕН?

Марія Вікторова

Іванко й Ганнуса дуже хотіли мати домашню тварину, але батьки не дозволяли їм заводити ні собаку, ні кішку, ні навіть хом'ячка чи мишку. «Будь ласка, купіть нам хоча б рибку», — просили діти.

«Любі мої, ви ж знаєте, що за рибкою потрібно буде доглядати, годувати її, чистити акваріум і міняти воду», — говорила їм мама.

«Так, звичайно, ми все робитимемо, обіцяємо!» — одностайно відповідали Іванко й Ганнуса.

Батьки повірили в обіцянку дітей і подарували їм акваріум. У ньому плавала маленька гарна рибка. «Ми назвемо її Мірошею», — зраділи брат і сестра. «Пам'ятайте, — сказав тато, — за рибку відповідальні ви, отож повинні її своєчасно годувати й правильно за нею доглядати. Ось вам аркуш, де написано, що робити і як потрібно правильно дбати про

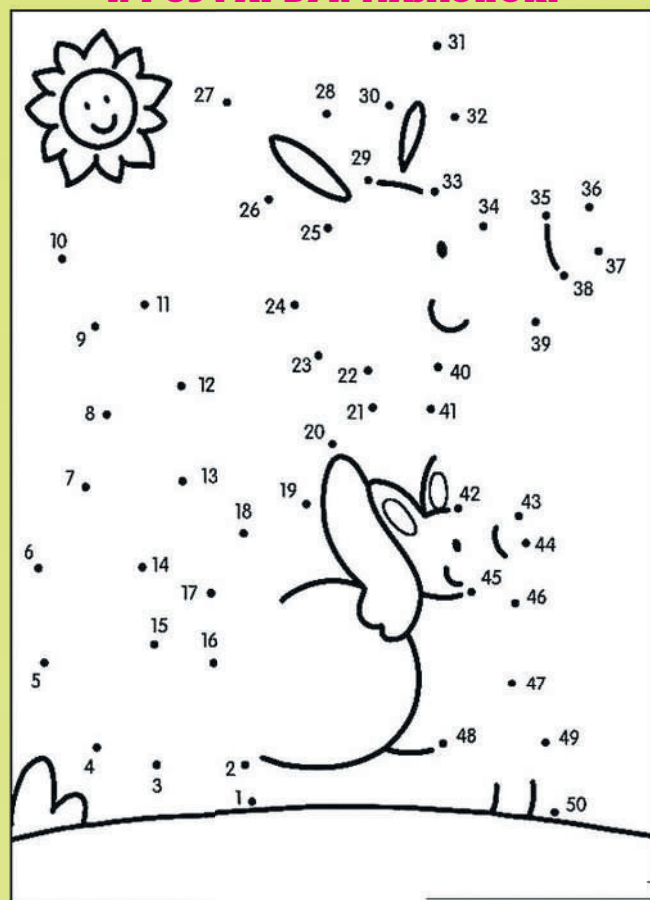
рибку. Цей перелік правил склала тітка Олена, у котрої багато акваріумних рибко і чималий досвід. Усе це потрібно виконувати, якщо хочете, щоб Міроша був здоровий». Іванко та Ганнуса уважно все прочитали. Спочатку вони із задоволенням доглядали за рибкою так, як написала тітка Олена.

Але час минав, і діти дедалі частіше сперечалися, чия черга міняти воду чи купувати корм. Батькам доводилося нагадувати доньці й синові про догляд за рибкою. Одного разу мама вкотре нагадала їм погодувати домашнього улюбленця, але діти виявили, що корм закінчився, і почали сперечатися, кому ж іти до крамниці. Так і не домовившись, вони лягли спати. Наступного дня після занять друзі покликали їх на прогулянку, і похід до зоомагазину знову було відкладено.

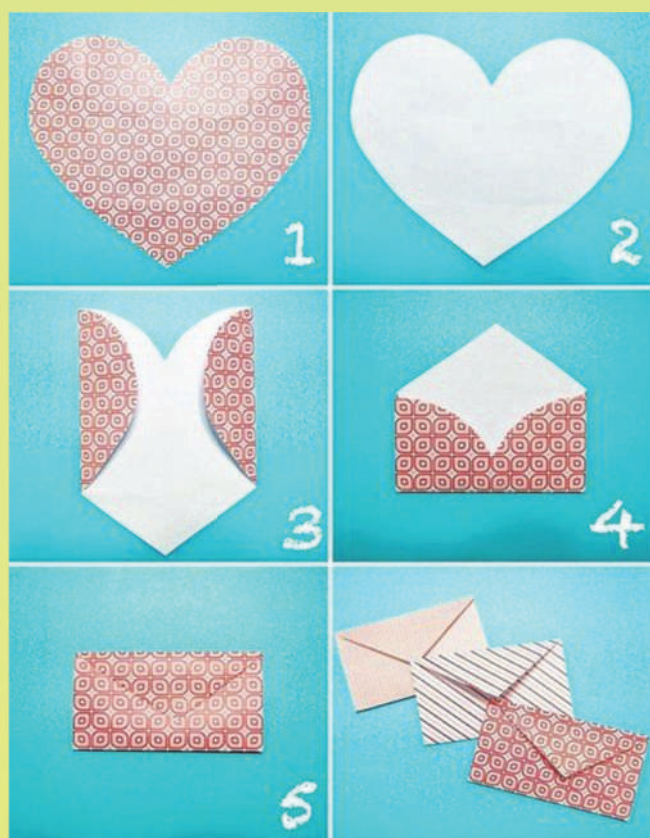
Уранці Ганнуса помітила, що Міроша дуже повільно рухається, не так, як завжди. «Мамо! Тату! Що таке? Невже нашій рибці погано?» — покликала дівчинка батьків. «Напевно, вона захворіла. Треба зателефонувати тітці Олені й запитати, що нам робити», — сказав тато. «Міроша з'їв свій корм учора?» — запитала мама. Ганнуса з Іванком перезирнулися. Вони обоє зрозуміли, що не годували рибку вже три дні. Акваріум був дуже брудний. Мама тільки зітхнула.

Тітка Олена дала дітям та їхнім батькам кілька порад щодо того, як вилікувати рибку. «Друзі, тепер ви бачите, що коли ви забуваєте дбати про акваріум, страждає ваш улюбленець. У Біблії сказано: усе, що ви робите, треба робити, як для Бога. Саме так відповідально треба ставитися до своїх обов'язків», — сказала мама. Ганнуса та Іванко все зрозуміли. Відтоді вони ніколи не забували дбати про Мірошу.

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

КОНВЕРТ ЗА 2 ХВИЛИНИ.

Чіа-пудинг з бананом і грушею

Тобі знадобляться:

- насіння чіа – 4 ст. л.
- молоко – 100 мл
- натуральний йогурт – 1 склянка
- мед – 2 ст. л.
- молота кориця – ¼ ч. л.
- банан – 2 шт.
- груша – 1 шт.

1 У глибокій мисці змішай насіння чіа та молоко. Залиш на 15-20 хвилин. Додай корицю, мед і ретельно перемішай.

2 У чашу блендера виклади 1 банан і нарізану грушу, очищену від кісточок.

3 Додай склянку натурального йогурту й подрібни до однорідності.

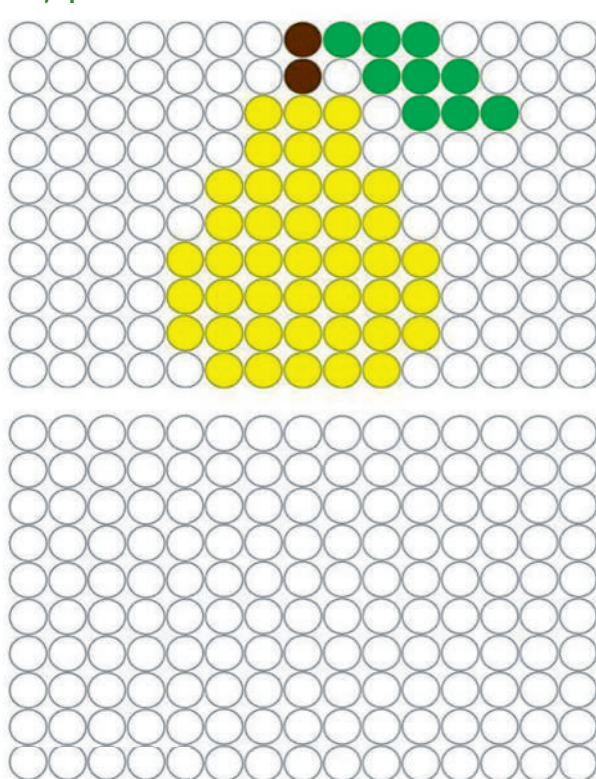
4 Наріж банан тонкими кружечками. Приліпи їх до стінок ємності, у якій подаватимеш десерт.

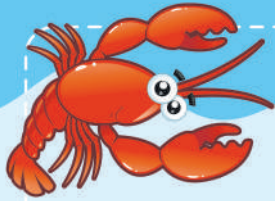
5 Обережно вливай або викладай ложкою чіа-пудинг і фруктову смізу. Залиш трохи чіа-пудинг для верхнього шару. Готовий десерт прикрась скибочками банана. Постав у холодильник щонайменше на 1 годину.

Як і інші десерти з насінням чіа, чіа-пудинг з бананом і грушею найкраще подавати охолодженим. Ніжна оксамитова текстура бананів та вершковий смак шару з насіння чіа приємно відтіняє свіжість та аромат груші. За бажанням можеш доповнити десерт подрібненими горіхами або пелюстками мигдалю.

Смачного!

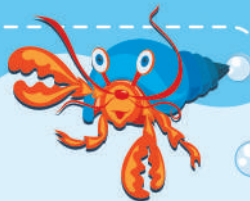
ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

В. С. Анімалов

ДЕ РАКИ ЗИМУЮТЬ?

Вислів «показати людині, де раки зимують» цілком зрозумілий. Враховуючи те, що річковий рак, поширений у прісних водоймах Європи, зимує глибоко, з'ясуємо, якого значення набуває вислів. То де ж насправді зимують раки?

Знайомство з раком

Уявіть собі, що перед нами звичайний рак. Довжина дорослої особини сягає 20 см (якщо доживе). Забарвлення залежить від довкілля, тому варіює від буро-зеленого до брудно-коричневого.

Живе рак, до речі, у виключно чистих прісних водоймах. Це може бути річка, струмок, озеро, ставок чи затоплений кар'єр. Питання чистоти водоймища – ключове. Ці тварини – маркери екологічної чистоти місцевості. Вони першими зникають, якщо водоймище забруднюється, й останні повертаються, якщо екосистема відновилася.

Що їдять раки?

Раки всеїдні.
• По-перше, вони харчуються м'ясною, насиченою білком їжею. У раціон входять відгодовані молюски, звивисті черви, комахи зі своїм потомством на стадії личинок, мальки риб і недоростки-пугловки.
• По-друге, усі вищезазначені

продукти раки їдять лише в мертвому вигляді. На запах мертвечини вони припливають із досить великої відстані.

• По-третє, милі широкопалі раки люблять вітамінізовані водні рослини – латаття, елодеї та водорості. Узимку включають до свого раціону опале листя.

Цікавий факт:

За рівних параметрів самка завжди з'їдає більше, ніж самець.

Трапезувати тварини, незалежно від гендерної приналежності, віддають перевагу під час сутінок або вночі. З видом на зірки, так би мовити.

Поведінка

Ми вже з'ясували, що полює та їсть рак уночі. А що ж він робить удень? Ховається. Під камінням, у норах, у предметах, що колись упали на дно, або корпусах затонулих суден, інколи між корінням дерев, що ростуть на березі. У вільний час раки риють нори. Залежно від породи, що вистилає дно водоймища, глибина ракових нір може сягати 120 см!

Ракові нори

З них вони контролюють територію, а також відстежують рух самок, придатних для розмноження. Ці ж самі нори потрібні ракам, коли в них

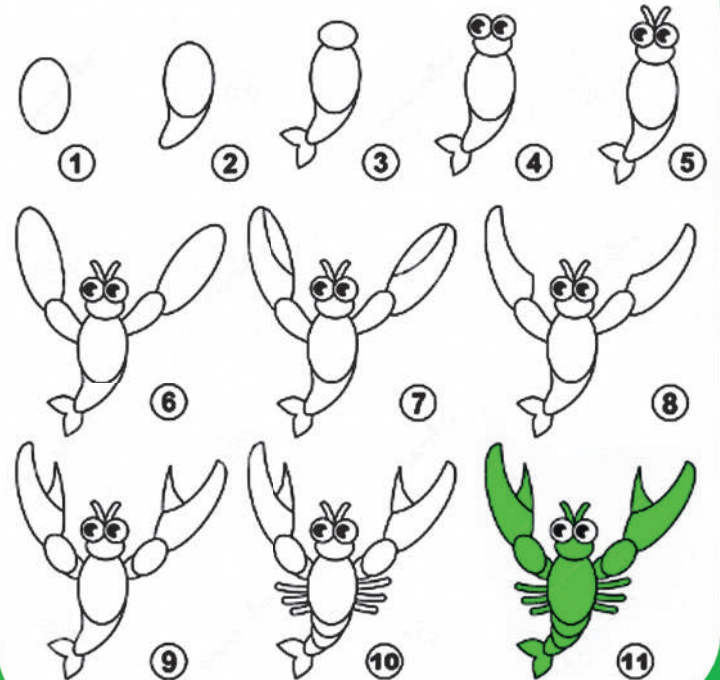
період линяння. Особини, що розвиваються, линяють приблизно 6 разів на рік. Дорослі, якщо дожили, – двічі на рік. Позбавлені хітинового покриву тварини беззахисні в очах хижих риб та власних родичів. Отож свої складні дні раки вважають за краще пересиджувати в норах.

Де раки зимують?

Ось ми й перейшли до найголовнішого запитання: де раки зимують? Якщо влітку вони полюбляють вирішувати свої фізіологічні проблеми на мілководді, то взимку перебираються на глибину. У міжсезоння всі раки риють нори. З похолоданням вони опускаються дедалі глибше й знову риють нори. Особливо помітні плоди їхньої праці, якщо дно річки викладене глинистим чи піщаним ґрунтом. У своїх (або чужих – це не має значення) норах раки переживають зиму.

Звичайний річковий рак зимує на дні свого водоймища у вузькій та довгій норі. Тому побажання показати людині, «де раки зимують», негативно забарвлене. Цей фразеологізм означає «помститися, покарати, поставити на місце» (уживається як вираз погрози).

МАЛЮЄМО РАКА.

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ВСІХ УКАЗАНИХ ІСТОТ.

«РАЧОК»

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- втулка від туалетного паперу;
- клей, скотч;
- ножиці;
- чорний синельний дріт;
- червоний, чорний та білий папір;
- олівець.

1 Обережно виріж кожну деталь за шаблоном. Із червоного паперу виріж прямокутник, дві клешні й великі кружечки.

2 Виріж середні кружечки з білого паперу, а маленькі – із чорного.

3 Обережно розріж втулку з туалетного паперу навпіл посередині, як показано на фото.

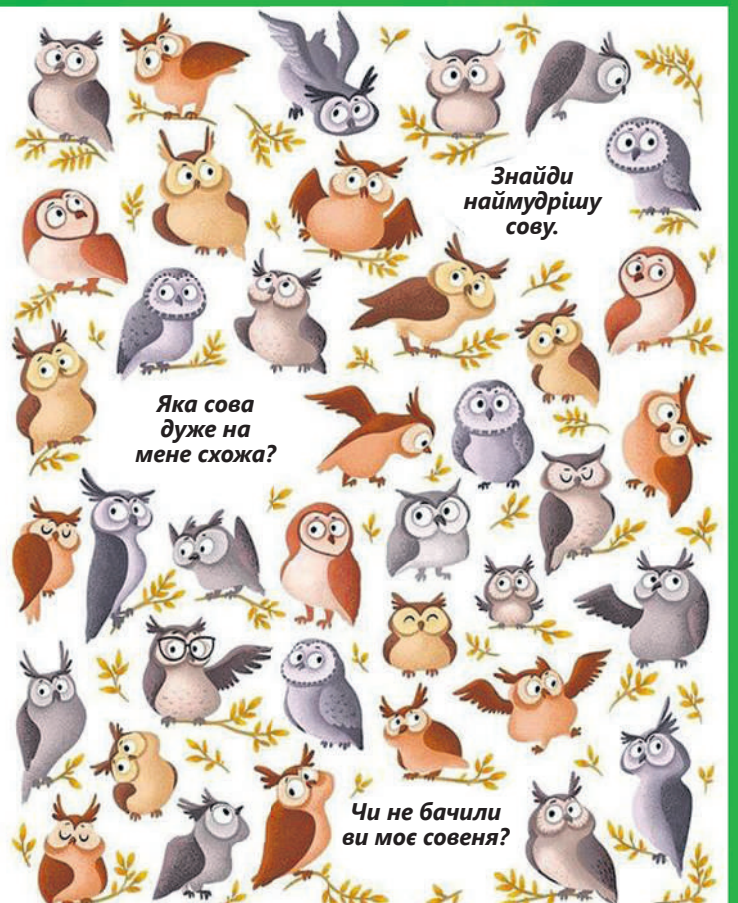
4 Червоним прямокутником обклей зовнішній бік втулки.

5 Розріж синельний дріт навпіл і зігни одну половинку посередині.

6 Склеї очі до купи, послідовно складаючи кружечки – червоний, білий і чорний.

7 Прикріпи очі до зігнутого синельного дроту, а сам дріт – до внутрішнього боку втулки за допомогою скотчу.

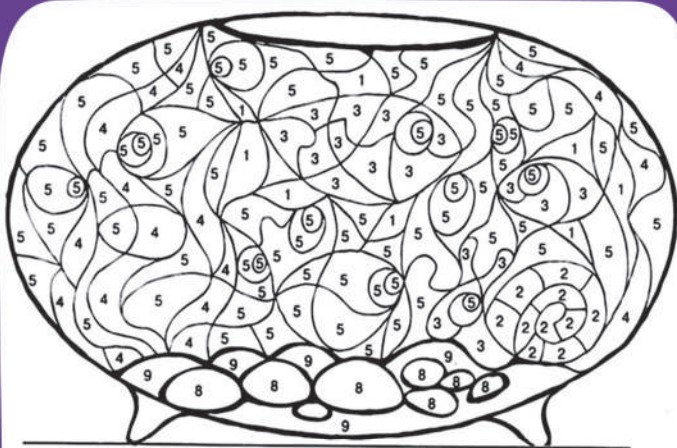
8 Трохи загнувши кожен кінець, приклей клешні до бічної сторони втулки за допомогою клею. Залиш поробку підсохнути. Готово!

Знайди наймудрішу сову.

Яка сова дуже на мене схожа?

Чи не бачили ви моє совеня?

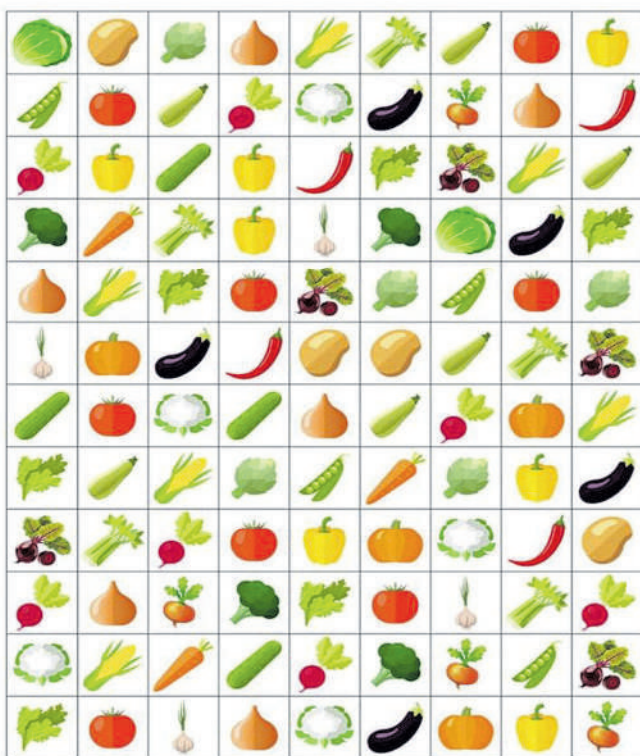

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.
СКІЛЬКИ РИБОК В АКВАРІУМІ?

ЩО ЗАЙВЕ В КОЖНОМУ РЯДКУ?

ЗНАЙДИ ТРИ МОРКВИНИ.

ЯКИХ ПОМИЛОК ПРИПУСТИВСЯ
ХУДОЖНИК?

Марія Постой

ЯК РАК-САМІТНИК СОБІ ДРУГА ШУКАВ

У прозорих блакитних водах, де сонечко прогріває морське дно й ростуть водорості, народився крихітний рак-самітник. Його тільце не було захищене міцним панциром, тому він мусив швидко шукати собі мушлю, у якій можна було б сховатися в разі небезпеки. На щастя, піщане дно було всіяне ними, і рак-самітник підібрав одну, яка найбільше йому підходила за розміром. «Як чудово, що тепер у мене є свій дім», – подумав маленький рачок, ховаючись у мушлю.

Рачку було затишно й комфортно в новому будиночку. Вода була теплою, водорості – смачними, тому він швидко ріс. Ліва клешня в нього стала довшою й сильнішою, він міг використовувати її для захисту від ворогів. Але потреби захищатися не виникло. Довкола не було нікого, хто міг би нашкодити рачку. Навпаки, йому було дуже самотньо, і він так хотів знайти собі друга. Єдиною живою істотою, яку побачив рачок, була яскраво-червона морська зірка, яка на привітання чи спроби заговорити з нею завжди відповідала мовчанкою.

Отож, коли рак-самітник помітив зграйку рибок, що пропливали поряд, то неймовірно зрадів і промовив до них: «Рибки, гайда товаришувати, адже я так хочу мати друзів!» Але рибки заговорили наперебій: «Друзі? О, ні-ні. Нас і так багато, і всі ми рідні брати та сестри. У нас немає вільного місця в зграї для нових друзів», – і вони швиденько зникли в морських глибинах, блиснувши срібними спинками на прощання.

Тоді маленький і хоробрий рачок вирішив покинути затишне та рідне мілководдя й вирушити в подорож, щоб знайти собі вірного друга. Він поплив за течією вглиб моря й одразу

зустрів стару мудру черепаху. «Тітонько, я подорожую й шукаю собі друзів. Не підкажете, куди мені пливати?» «Пливи назад, у безпечні води, бо тут украй важко знайти собі друга, а от небезпека на тебе чатує на кожному кроці», – відповіла черепаха. Однак рачок одразу забув усі перестороги, коли побачив, яка дивовижна картина відкрилася перед ним. Яскраві корали, маленькі рибки: жовті, блакитні, полосаті... Аж дух захопило!

Рибки, яких побачив рак-самітник, були такі гарні та яскраві, що йому враз стало ніяково за те, що він такий сірий, непримітний і мушля в нього не кольорова. Він засоромився й не став пропонувати свою дружбу морським грайливим рибкам, твердо вирішивши повертатися назад, адже він не заслуговує залишатися в такому чарівному місці.

Рачок уже почав відпливати, як на нього впала велика тінь. «Хто це може бути?» – подумав він і підвів голову догори. Це була мама-дельфін із маленьким дитинчам. Вони дружельно помахали рачкові й поглили далі у своїх справах. «Які вони чудові», – тільки й встиг подумати рачок, як раптом побачив акулу. Її гострі зуби та хижий погляд налякали малюка, але він швидко зібрався з духом, заховав своє м'яке тільце глибоше в мушлю й виставив ліву клешню для оборони.

Рачок мужньо відбивався, але сили були не рівні: акула схопила рака-самітника й затисла своїми міцними щелепами. Проте рачок не був легкою здобичкою – його мушля ціла й неушкоджена, а зуби акули залишали тільки подряпини на ній. Хижачка згодом відступила, і рачок швидко спустився на морське дно.

Він сховався серед каміння, якого

було багато на дні, і був неймовірно радий, що він – не кольорова рибка, яка привертає увагу своєю яскравістю, а сірий і непомітний рачок. Він не поспішав покидати свою схованку, адже вчасно помітив велику та гласку рибу – електричного ската, а згодом – яскравий купол медузи, що світився в товщі синьої води. Пропливаючи зовсім поряд, медуза легенько торкнулася щупальцями рачка, і він, відчувши біль, швидко заховався у свій будинок-мушлю. «Така гарна й так боляче жалить», – подумав з прикрістю рачок і вже майже втратив надію зустріти доброго та вірного друга.

«Привіт!», – почув рачок й обернувся. Спочатку він подумав, що йому почулося, але гарна та повітряна біла істота заговорила знову: «Ти дуже хоробрий. Я бачила, як ти змагався з акулою». «Дякую. А хто ти така?» – запитав рачок. «Я – актинія, або морська троянда, проте я не квітка. Я почуваюся дуже самотньою, усі довкола бояться моїх жалких щупалець, а через те, що я маю лише одну ніжку, то не можу переміщатися й подорожувати так, як ти». Рачок зрозумів, що настав саме той момент, заради якого він вирушив у таку далеку дорогу. «А будьмо друзями», – запропонував він актинії й підставив клешню, щоб їй зручно було вилізти на мушлю. Відтоді вони стали нерозлучними – рак-самітник та актинія.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ГОЛОВНИХ ГЕРОЇВ

• Рак-самітник справді не має своєї мушлі – він підбирає собі найбільш відповідну за розміром, яку змінить на іншу, коли виросте і йому стане тісно. У разі небезпеки рачок повністю ховається в мушлю й затуляє вхід до неї клешнями (ліва клешня у рака-самітника більша за праву, він частіше веде нею оборону).

• Актинії часто називають морськими анемонами або трояндами, але це лише через зовнішню схожість із квіткою та велике різноманіття кольорів. Актинії насправді є родичами коралових поліпів та медуз. Як і медузи, актинії мають жалкі, отруйні щупальця, які використовують для отримання здобичі – дрібних рибок, креветок, молюсків.

• Актинія вступає у «співтовариство» з раком-самітником: вона захищає рака від ворогів, а рак, своєю чергою, допомагає актинії переміщатися, адже самотійно зробити цього вона не може.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

**ДОПОМОЖИ
ЕЛИСЕЮ ЗНАЙТИ
НАКИДКУ ІЛЛІ.**

СКІЛЬКИ КОНЕЙ ТИ БАЧИШ НА МАЛЮНКУ?

РЕБУС

Вікторія Жунда

**ЛЕТЮЧА
КОЛІСНИЦЯ**

У давні біблійні часи жив чоловік Божий на ім'я Ілля. Господь так любив його, що захотів узяти до Себе на Небо.

Був у Іллі учень Елисей. У всьому він був відданий своєму вчителю й вірний Богові. Якось вони йшли через різні міста, зустрічаючи дорогою учнів пророчих шкіл, які, виходячи назустріч, говорили, що скоро Ілля буде взятий на Небеса.

І ось підійшли вони до річки Йордан. Узав Ілля свою накидку, звернув і вдарив нею по воді. Тієї ж миті розступилися води, і вони пройшли по річковому дну, як по сухій землі.

– Проси, що для тебе зробити, перш ніж Господь візьме мене до Себе, – промовив пророк.

– Я хотів би наслідувати твою силу,

але вдвічі більше, – відповів Елисей. Ілля замислився й сказав:

– Важкого ти просиш, але якщо ти побачиш, як я буду взятий на Небо, отже, твоє прохання буде виконане.

Так вони йшли, розмовляючи, як раптом Елисей побачив у височині вогняну колісницю та коней полум'яних, запряжених у неї. Це було дивовижне видовище! І раптом колісниця спустилася з неба, а Ілля, увійшовши до неї, у вогненно-му вихорі піднісся до небес.

Вражений і захоплений Елисей вигукнув:

– Батьку мій, батьку мій! Я бачу колісницю Ізраїля та кінноту Його!

Але колісниця зникла в небесному серпанку. Елисей ще довго вдивлявся в далечині. Він знав, що ніколи

більше не побачить на землі пророка Ілліу – його забрав Господь!

І раптом Елисей помітив, що біля його ніг лежить накидка улюбленого наставника. Елисей нахилився й підняв її. Підійшовши до річки Йордан, він зупинився й вирішив дізнатися: чи отримав силу від Іллі, чи наділив Господь його Духом Своїм? Згорнув він накидку, так само, як це робив учитель, і вдарив нею по воді. Тієї ж миті вода перед ним розступилася, і Елисей перейшов по дну річки так само, як і з Іллею. А на іншому березі Елисея вже чекали пророки з Єрихону. Коли вони побачили чудо, створене Елисеєм, то, вклонившись йому, сказали:

– Сила Іллі передалася Елисеєві.

Відтоді Елисей став пророком замість Іллі.

Марія Власюк
Історію розповіла Оля Чінко

БІЛИЙ КІНЬ

Урок закінчився, але мені зовсім не хотілося йти додому. Інколи здається, що тут, у музичній школі, якась особлива атмосфера. Отож я часто залишаюся після занять, коли вчителька йде додому, щоб ще трохи позайматися й насолодитися музикою. У сусідньому кабінеті хтось грав на скрипці. І це не була гра невмілого учня, що навчився лише видобувати зі скрипки рипливі звуки. Це була майстерна гра. Чудова мелодія хвилями розливалася навколо. Я заслухалася й замріялася.

Але раптом за вікном почувся інші звуки – тупіт та іржання коней. «Звідки тут коні?» – подумала я й почала швидко збирати свої ноти в папку. Коні – це ще одне моє захоплення. Мені подобається спостерігати за цими величними тваринами, за їхньою впевненою граціозною походою. На жаль, у нашому містечку не часто їх побачиш.

Я вибігла зі школи й побігла дорогою в поле. І раптом... я просто завмерла від побаченого. Не знаю, чи зможу описати всю красу видовища. Сонце сідало за обрій, розливаючи навколо золоте сяйво. По полю галопом біг великий білий кінь. Грива на його гордо піднятій голові розвивалася хвилями на вітрі. М'язи

«танцювали» на тілі від кожного руху. А в промінні сонячного світла кінь став вогняно-золотим. Я стояла, милуючись цією дивовижною картиною. Мелодія скрипки, яка досі лунала в моїй пам'яті, здавалася, була написана саме такої миті. Я згадала історію, котру нещодавно прочитала в Біблії, як вогняні коні забрали пророка Ілліу на Небо. Тоді я подумала, що, напевно, саме такий вигляд вони й мали.

Кінь біг дуже швидко, і відстань між мною й ним стрімко скорочувалася. І раптом я побачила, наскільки він великий і наскільки маленька я... Кінь біг... просто на мене! Умить зовсім інші думки з'явилися в моїй голові. Я помітила його міцні копита й не хотіла опинитися під ними. Різно обернувшись, я кинулася бігти, папка випала в мене з рук. За спиною, зовсім близько, я чула тупіт копит, що стрімко наближався. Моє серце шалено калатало, і я перебирала ногами так швидко, як тільки могла. Я й досі не можу до кінця зрозуміти, що тоді відбулося, але якоїсь миті мені здалося, що я відірвалася від землі й лечу. Так я опинилася перед дверима музичної школи, забігла туди й міцно зачинила їх про всяк випадок.

У коридорі стояли мої друзі.

– Що сталося, Олю?

– Ти від кого так втікаєш? – почали розпитувати вони, побачивши мене захекану й перелякану.

– Кінь... – задихаючись, намагалася пояснити я.

– Який кінь? Звідки тут коні? – сміялися друзі.

Виявляється, вони нічого не бачили й навіть не чули тупоту.

– Ходімо, подивитися, – я намагалася їх переконати, що говорю правду.

Але того білого коня ніде не було видно. Я пішла трохи вперед по ґрунтовій дорозі, там лежала моя папка з нотами, а біля неї – сліди коня – доказ, що я говорила правду. Ми пішли по слідах, які тягнулися майже до самих дверей музичної школи, а далі звернули з дороги й у траві вже не змогли їх відшукати.

Я часто згадую цю історію. Ту дивовижну картину – граціозний кінь у золотому промінні сонця і тремтливий відчуття польоту. Не знаю, як я змогла тоді втекти від швидкої тварини, адже це було просто нереально. Думаю, що це мій ангел-охоронець узав мене на свої крила й поніс.

«...бо Своїм Ангелом Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь свої ноги!» (Псал. 91:11, 12).

ВЕСЕЛИЙ ENGLISH

ACCESSORIES

АКСЕСУАРИ

TASK 1

Read and learn new words. Прочитай і вивчи нові слова.

sunglasses [сан'гласіз] – сонячні окуляри

hair band [хеа: бенд] – обруч

gloves [гловз] – рукавички

scarf [ска:ф] – шарф

bag [бер] – сумка

hairslide [хеа:слайд] – заколка

hat [хет] – капелюх

umbrella [амбрела] – парасоля

watch [вотч] – годинник

bow-tie [боу-тай] – краватка-метелик

tie [тай] – краватка

handkerchief [хенке:чіф] – носова хустинка

belt [белт] – пояс, ремінь

glasses [гласіз] – окуляри

TASK 2

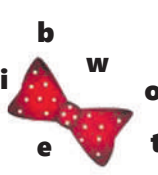
Unscramble the words. Розшифруй слова й запиши їх правильно.

gloves

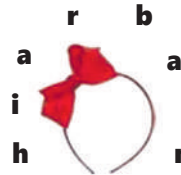
umbrella

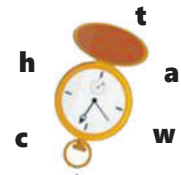
bow-tie

scarf

hair band

watch

hat

handkerchief

glasses

TASK 3

1. Read and tick. Прочитай і познач галочкою відповідні твердження.

2. Look and match to the correct sentences. Розглянь малюнок і з'єднай елементи одягу з відповідними реченнями.

- ☐ HE'S WEARING A HAT
- ☐ HE'S WEARING A YELLOW WOOLLY HAT
- ☐ HE'S WEARING SUNGLASSES
- ☐ HE'S WEARING A BLUE SHIRT
- ☐ HE'S WEARING A WHITE T-SHIRT
- ☐ HE'S WEARING BROWN SHORTS
- ☐ HE'S WEARING BROWN TRUNKS
- ☐ HE'S WEARING SANDALS
- ☐ HE'S WEARING A BELT

- ☐ SHE'S WEARING A WOOLLY HAT
- ☐ SHE'S WEARING A RED CAP
- ☐ SHE'S WEARING PINK SUNGLASSES
- ☐ SHE'S WEARING A BLUE SHIRT
- ☐ SHE'S WEARING A YELLOW T-SHIRT
- ☐ SHE'S WEARING A BLUE DRESS
- ☐ SHE'S WEARING RED AND BLUE TIGHTS
- ☐ SHE'S WEARING SANDALS
- ☐ SHE'S WEARING PURPLE SHOES

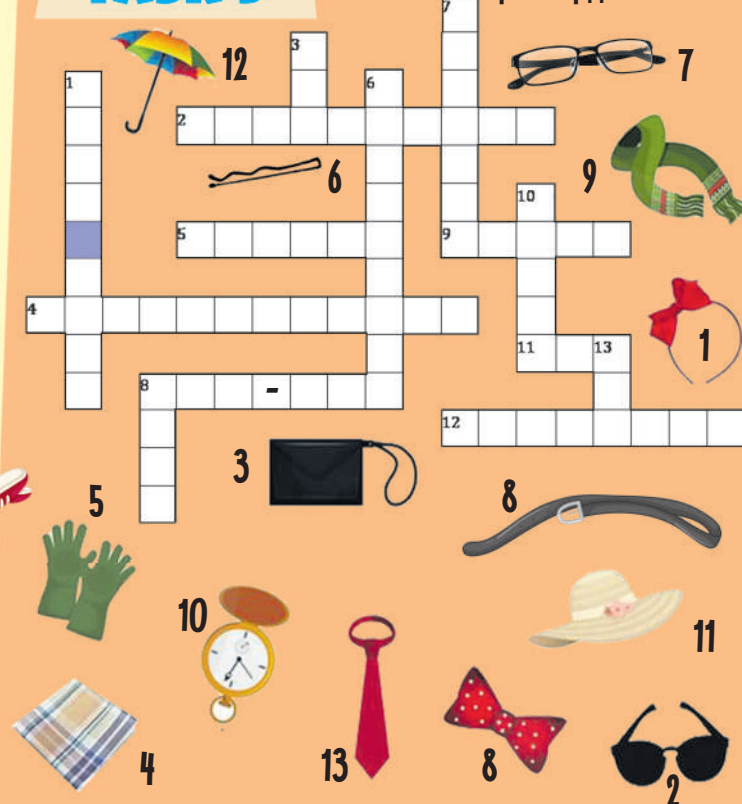
TASK 4

Look at the pictures and write missing accessories. Уважно подивися на зображення й напиши, яких аксесуарів бракує всім цим людям.

TASK 5

Do the crossword. Розв'язки кросворд.

МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИКЛА ПОШТА?

Пошта завжди була і є важливою складовою життя кожної людини. Ще з давніх-давен люди відчували необхідність в отриманні різних новин з інших країн або населених пунктів. Перші спроби передачі інформації були доволі примітивними: люди передавали вістки за допомогою диму багаття, ударів у сигнальний барабан, звуків труб.

Згодом роль листонош почали виконували спеціальні гінці, яких посилали з усними повідомленнями. Такі вісники йшли пішки через ліси й поля, перепливали водойми, щоб передати лист. Цікаво, що «лист» був не простий: гонець мусив завчити його напам'ять зі слів відправника, а потім переповідав його адресатові.

Після того як люди освоїли писемність, ця проблема зникла. З'явився поштовий зв'язок. Спочатку пошту перевозили на конях, поштових каретах. Також часто використовували спеціальних поштових голубів. До лапки птаха прив'язували маленький шматочок паперу й відправляли в дорогу на тисячі кілометрів! Птахи завжди поверталися до своїх власників із відповіддю. Поштові перевезення здійснювали й по морю – на кораблях.

У Середньовіччі португальський мореплавець Б. Діаш передавав звіт про аварію корабля. Щоб лист дійшов до адресата цілим і неушкодженим, його загорнули в просмолену тканину, вклали в черевик і підвісили на високе дерево біля берега. Послання було знайдене іншим мореплавцем Жуаном да Нова, за наказом якого спорудили каплицю. Роки по тому там виросло селище, було споруджено пам'ятник першій поштовій скриньці.

Більш давні дані про пошту стосуються Вавилону та Ассирії. У них був оригінальний метод передачі листів через глиняні таблички. На табличці з текстом наклали шар глини. Отримавши такий «конверт», його розбивали, шар відлітав, і адресат читав послання. Так зберігалася таємниця листів.

В античні часи листи писали на воскових табличках, перев'язували шкіряною мотузкою,

на якій ставили печатку відправника. Для цього використовували бджолиний віск. Колір печатки мав значення (для урочистостей – білий колір, для жалобних листів – чорний колір).

Про листи та марки з паперу вперше заговорили в Англії. У цій аристократичній країні модно було писати листи різного формату. Однак він був незручний, розв'язати це завдання взявся власник паперового бізнесу. Він створив незвичайні пакети з аркушами паперу. Свою продукцію розповсюджував як бонус до свого товару. Пакети стали дуже популярними, а майстер узявся за виготовлення поштових пакетів для різних компаній. Успіх був колосальний, і майстер Бревер додумався й до створення машини, яка виготовляє конверти.

Його справу вдосконалив француз Пуар'є, а наприкінці 19 століття англійці ввели в моду різнокольоровий поштовий папір (відповідно до днів тижня). У Парижі на конвертах робили монограми зверху зліва (тиснене золото на білому щиті) або ж запечатували конверт білим сургучем. До вартості конверта входила плата й за його доставку.

Марки стали популярними не відразу. В Англії активно розвивали поштову реформу, але просте населення не сприймало марки серйозно. Великого успіху вдалося досягти французам. На свої листи вони клеїли ярлики з написом про сплату поштового збору. Спочатку листи з марками були привілеєм чиновників, і лише через роки вони стали доступними й простому люду.

З винайденням телеграфу, телефону поштовий зв'язок не втратив свого значення й досі залишається одним з важливих засобів зв'язку між людьми. Щодня мільйони людей надсилають і одержують поштою листи, посилки та бандеролі, грошові перекази, газети та журнали.

Нині, коли в кожного вдома є комп'ютер, листи й повідомлення можна надсилати за допомогою електронної пошти, месенджерів і соцмереж. Дуже зручно, чи не так?

Рубрика «Запитання-відповідь»

Запитання: Звідки поштові голуби знають, куди летіти?

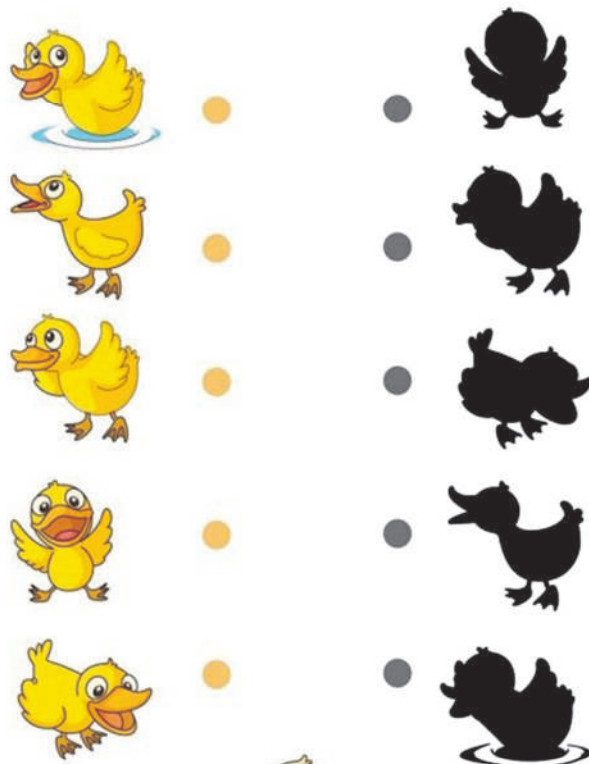
Голуб чудово запам'ятовує, де розташоване його гніздо, і повертається до нього навіть за багато сотень, а іноді й тисяч кілометрів. Секрет полягає в тому, що голубів відправляють із листом туди, звідки цих птахів і привезли. Тобто голуби просто летять додому, а заодно несуть і листа. А дім вони знаходять і впізнають завдяки інфразвуковій картині, яка характерна для різних місцевостей.

ДОПОМОЖИ ЛІТАЧКУ ВИКОНАТИ СКЛАДНІ ТРЮКИ В ПОВІТРІ.

ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

Хелен Робінсон

Плавучі гарбузи

Два хлопчики сиділи на березі річки й спостерігали за дикими качками, які плавали й шукали їжу в очереті. «У мене є ідея, – сказав Адунбе. – Спіймаймо кілька птахів».

«Як?» – запитав його друг Тор. Адунбе розповів йому свій план.

Наступного дня хлопці повернулися до річки, несучи в руках гарбузи. Вони обережно розклали їх біля очерету, там, де качки люблять шукати їжу. Спочатку птахам не сподобалися ці дивні предмети, і вони перелякано відпливли назад. Але згодом вони звикли до сусідства

гарбузів і поступово повернулися до очерету.

«Діємо далі», – промовив Адунбе. Хлопчики взяли два великих гарбузи й виколупали з них уміст. Зробивши кілька отворів для очей, друзі надягнули гарбузи на голови й тихо зайшли у воду. Так вони й стояли у воді, з якої виднілися лише їхні голови.

До того часу качки вже не боялися плавучих помаранчевих предметів, тому не бентежилися. Вони й далі шукали їжу в очереті, і, коли пара качок наблизилася до гарбузових голів, хлопчикам

вдалося швидко схопити їх. Вони обманули птахів, змусивши їх повірити, що все гаразд. Качки звикли до гарбузів і не змогли розпізнати небезпеку.

Нам з вами треба бути обережними, щоб не потрапити в подібну пастку, щоб не звикнути до гріха настільки, що ми вже не зможемо бачити в ньому небезпеки. Біблія закликає нас: «І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням [вашого] розуму, щоб ви пізнавали, що є Божа воля: добре, приємне і досконале» (Римл. 12:2).

ДОПОМОЖИ ПТАШЦІ
ДІСТАТИСЯ ДО ЯГІД.

ФІЛВОРД

"СОНЦЕ І ПЛАНЕТИ"

Розшифруй слова і знайди їх.

К С О Н Ц Е І В К А А Г
Б В К А М Е Р К У Р І Й
В М К Р І Т К А П Н П І
Е О Б Ю З С О Д О Е О З
Н М Р П К А Н І В П Н Е
Е А Ю І П Т Н Я Д Т Д М
Р Р Л Т О У Е С А У А Л
А С Л Е В Р А Л І Н І Я
Ь І О Р І Н А Н Е К В К
К А В Т Ч Е У Р А Н А Я

Ц Е Н С О
Р І Й К У М Е Р
Р А Н Е В Е
Л Я М З Е
Р С М А
Р Е Т Ю П І
Н С А Р Т У
Н А У Р
Н У Н Т Е П

COPYRIGHT © EDUC.COM.UA. ALL RIGHTS RESERVED. WWW.EDUC.COM.UA

ЯКА ПРАВИЛЬНА ВІДПОВІДЬ?

$$\text{III} + \text{III} + \text{III} = 9$$

$$\text{III} + \text{III} + \text{III} = 16$$

$$\text{III} + \text{III} + \text{III} = 24$$

$$\text{III} + \text{III} \times \text{III} = ?$$

ЯКОГО ФРАГМЕНТА БРАКУЄ?

Артур Максвелл

ЦЕ НЕ БУЛО «ЦІЛКОМ БЕЗПЕЧНО»

— Ну, матусю! — наполягав Дік. — Якщо ти не дозволяєш мені взяти цілу коробку, можна я візьму хоча б один-два сірники?

— Ні, — твердо відповіла мама. — Сірники — не іграшки. Це дуже небезпечно.

— Та цілком безпечно, — безтурботно промовив Дік. — Ну, мамо, я тільки хотів розпалити в саду багаття. Від цього не буде жодної шкоди. Хіба не так? Там немає поблизу нічого, що могло б спалахнути. Ну дай мені хоч один сірник!

— Ні, Діку, — неохотно сказала мама, — ти не отримаєш сірників. Хіба ти не знаєш, що вже кілька тижнів не було дощу? В окрузі посуха. Однієї іскри буде достатньо, щоб усе спалахнуло.

— Та нічого не спалахне, — наполягав Дік. — Принаймні там, де я хочу розпалити багаття.

— Ні, і ще раз ні, — відрізала мама. — Жодних вогнищ, доки не пройде дощ. Зрозумій, Діку, це небезпечно.

Дік похнюпився, вибігаючи з кухні й бурчачи собі під ніс, що «це все одно безпечно». Він почав блукати садом, шукаючи собі заняття. Час від часу хлопчик підходив до купи сухих гілок і дров, які зібрав для багаття, і щоразу обурювався через те, що йому не дозволили її підпалити.

Незабаром з дому вийшла мама й гукнула його: «Діку, я ненадовго відлучуся. Доглянь за сестричкою, доки мене не буде. Я скоро повернуся». Щойно мама пішла, з дому вийшла Мері, щоб пограти з братом, якого вона дуже любила. Дівчинка помітила, що Дік був без настрою.

— Що трапилося? — запитала вона співчутливо. — Ти такий сумний.

— Та нічого, — відповів Дік. — Просто я хотів розпалити багаття, а в мене немає сірників.

— Я можу їх знайти, — запропонувала сестричка. — Я знаю, де мама зберігає їх.

— Але мама сказала, що не... — почав Дік.

— Але ж мені вона нічого про це не говорила, — заспокоїла його Мері. — Я знаю, мама не

заперечувала б, якби я їх узяла.

Звісно, Дік мав би розповісти Мері, про що попереджала його мама, але він не зробив цього. Він дозволив сестричці принести сірники. Це була його перша помилка. Ще однією помилкою було те, що Дік запалив сірник і підніс його до купи дров. «Усе одно це безпечно, — подумав він, намагаючись заглушити голос совісті. — Ми просто трохи розважимося, а потім загасимо вогонь. І все закінчиться ще до повернення мамі».

Спочатку так воно й було, але потім трапилося несподіване. Звичайної пори було б безпечно розпалити багаття там, де розклав його Дік. Однак мама мала рацію. За такої сухої погоди багаття було небезпечно в будь-якому місці. Щойно полум'я торкнулося гілок і сухих дров, вони спалахнули яскравим полум'ям, ніби хтось облив їх бензином. Дік і Мері відсахнулися від жару, з подивом і захопленням дивлячись на язика полум'я, що стрибає, весело потріскуючи. Дік знову подумав: «Ну, звісно, це безпечно»; і тієї ж миті він помітив, що клаптик наполовину згорілого паперу підлетів у повітря й повільно опускався трохи далі, на невелику ділянку високої сухої трави. Хлопець кинувся, щоб загасити полум'я, але було пізно. Трава вмить спалахнула, і полум'я стрімко перекинулося на сусідні ділянки землі, поширюючись вусібіч.

— Що ж нам робити? — закричала Мері, намагаючись загасити полум'я своїми маленькими ніжками.

— Не турбуйся, — відповів Дік, намагаючись здаватися спокійним. — Вогонь сам згасне. Тут цілком безпечно. Нічого не станеться.

Дік відчув, що його нудить від недоброго передчуття, бо він розумів: навіть якщо він замаскує попіл від багаття, мама все одно помітить чорноту випаленої трави. Однак найгірше було попереду. Раптом повіяв легкий вітерець. Язика полум'я піднялися вгору й змінили напрям.

— Ой, дивися! — закричала Мері. — Вогонь наближається

до курника! Там мамині кури й курчата! Хутчіш, Діку, хутчіш! Потрібно їх випустити, доки вони не згоріли!

Дік кинувся до курника, але знову було надто пізно. Полум'я вже досягло дверей і так стрімко лінуло вгору, що він не наважився підійти ближче. «Мамині курчата! — із жахом кричала Мері. — Вони згорять!»

Тепер Дік злякався посправжньому. Із закритого курника лунали несамовиті звуки — бідні птахи голосно кудкудакали від страху. Бідолахи опинилися в пастці. Мері й Дік остовпіли від страху, зі сльозами дивлячись на полум'я. Вони нічого не могли вдіяти. Дерев'яні стіни курника і просмолений дах кілька хвилин палали, немов смолоскип, після чого від них залишилася лише купка вугілля, що тліло. Усі курчата загинули.

Мері пішла до будинку, голосно ридуючи. Дік, блідий, переляканий, знайшов у фундаменті будинку лаз і сховався там. «Що скаже мама?» — мучився він думкою, пригадуючи в очікуванні її повернення. — І як учинить тато?» Як Дік шкодував, що не послухався маму!

По щоках хлопчика текли сльози. Він зовсім не хотів, щоб усе так сталося. Він нізачо не занапастив би маминих курчат. Зрештою мама мала рацію. Розпалити багаття виявилося справою небезпечною. Як же тепер бути? Що робити? Так у сльозах Дік заснув.

Коли він прокинувся, то побачив тата й маму, що дивилися на нього зверху вниз. Вони шукали його увесь час, відколи повернулися з міста й виявили ту шкоду, якої він завдав. Обличчя обох були дуже сердиті. Але якось, за виразом обличчя Діка, батьки зрозуміли, що він засвоїв гіркий урок.

І це справді було так. Більшого покарання хлопцеві не знадобилося. Дік присягнув батькам, що надалі завжди слухатиметься їх і ніколи не сумніватиметься в правильності їхнього рішення. І він дотримався свого слова.

У яку поштову скриньку опустити лист? Вона для листів, на ній немає зірки й вона не зелена.

Ангеліна Климович

Аліна Літвін

Маруся Гнатенко

Олена Миколаєнко

Рома Дусь

Владислав Тернісюк

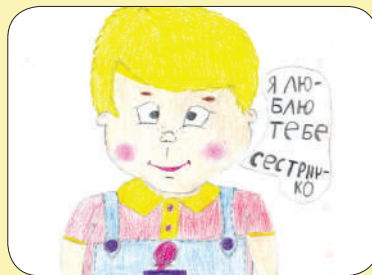
Богдана Винниченко

Віка Кот

Еріка Колош

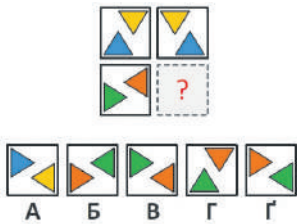

Ліда Кот

Надя Кот

Завершивши роботу, художник Тюбик склав баночки з фарбами в коробку. Для зручності він розташував їх за особливою схемою. Які фарби та як необхідно покласти в останню чарунку?

Полліанна Колош

Максим Пийтер

Саша Лазур

Розмальовка «Зроби світ яскравішим» належить до дитячої книжкової серії «Краплинки доброти» Ольги Бокової та Анни Макаруч. Ця книжечка – не просто розмальовка, а ще й скарбничка віршів, оповідань та дитячих приповісток, які зроблять дозвілля вашого малюка яскравішим. «Краплинки доброти» покращують настрій малечі, викликають бажання усміхнутися другові, сказати добре слово, зробити корисну справу й поділитися теплом щирого дитячого серця.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Даша Гаврилюк

Ангеліна Коренюк

Аня Бородовська

Віка Коваленко

Віка Лук'яненко

Іванка Гребінник

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Люди діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на електронну пошту видавництва **dzherelo@ukr.net**, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.